

Den 3. Maj 1942 afgik Statsminister *Th. Stauning* ved Døden. I Folketingets Møde den 6. Maj udtalte Folketingets Formand (*Hans Rasmussen*):

»Søndag Middag hejstes Rigsdagens Sørgeflag. Et Øjeblik efter spredtes Meddelelsen ud over Landet: Statsminister *Stauning* er død.

Denne Efterretning fremkaldte vemodige Følelser i alle Kredse i det danske Folk. I Hundredtusinder af Hjem blev der Sorg; dyb Sorg. Det var jo en af Danmarks bedste Mænd, der var gaet bort. En ægte Folkets Søn, som for sidste Gang havde lukket sine Øjne efter et helt Livs anstrengende Gerning. Og saa indtraf denne triste Begivenhed i en saare alvorlig Tid, hvor vi alle føler, at der fortsat var stærkt Brug for Statsminister *Staunings* fremragende Evner og for den Karakterfasthed, Ro og Beherskelse, der prægede hans Holdning under enhver Situation. Vi syntes ikke, at vi kunde taale at miste ham. I Sorgen over hans Bortgang blander sig Bekymring.

I en kortere Tid havde *Stauning* været syg. Sikkert mere syg, end han selv vilde indrømme. I de senere Maaneder var det for mange af os herinde blevet mærkbart, at hans Arbejdsevne var forringet. Men lige til det allersidste klyngede vi os alle til Haabet om, at *Stauning* paa ny skulde komme til Kræfter og blive i Stand til at fortsætte sin Gerning, indtil de alvorlige og tunge Tider var forbi.

Haabet glippede. *Staunings* tidligere saa fremragende og beundrede Arbejdsevne var udtømt. *Stauning* er ikke mere.

Helt fra sine yngste Aar var *Stauning* Deltager i Organisationsarbejde og i det offentlige Liv. Først var Fagforeningen hans Virkefelt. Kollegerne saa hurtigt, at hans Evner kunde tages i Brug, og det gjorde man i høj Grad. Af den største Betydning var det, at *Stauning* var den bedste Kammerat, der tænkes kunde. Og denne Egenskab hos ham holdt sig uændret gennem hele hans Liv. Kammeratskabets Lov var for ham bindende.